

nad enam kannatada. Aga inglid — sest iga tähe taga sei-
jab oma ingel — hoidsid neid ilka tagasi ja ütlesid:
„Tähed, tähed, ärge olge jõledad! Sels olete ju liig wanad,
mitu rühat aastat ja veel rohkem! Jääge oma maale ja
toitse ennast auusastel!“

See oli hoopis haruldane, ülimeline org! — Aga seda
kõik nägi ja kuulis üksnes „unenägija Jüri.“ Rahwas, kes
külaski, ei teadnud sellest midagi, sest nemad ei olnud
mund kui igapäewased inimesed. Aeg-ajalt raiusid nad
mõne wana põlise puu maha, saagisid ja lõhustasid seda
põletispuudeks, ja kui nad hea riida olid üles ladunud,
ütlesid nad: „Nüüd võime jälle mõni aeg leent teeta ja
abju kütta.“ Ja jões pesisid külanaesed oma pesu ja enne
pügamist oma lambaid; see toimetus oli nõnda hõlpsus. Ja
kui tähed taewas vieti sõrased, siis ei mõistnud nad mund
ütelda kui: „Täna õõsi saab külm olema; kui külm meie kar-
tohtlid ei peaks ära võima.“ Babel püüdis waene unenä-
gija Jüri neile asja teistki ära seletada, aga nad mund kui
naersid teda. Nad olid ju igapäewased inimesed.

Üksford, kui Jüri jälle oma tiwipingi peal istus ja oma
eluforda üleenes mõtles, luidas ta terve ilma peal nii koguni
ainuüksi on, — ninus ta magama. Seal nägi ta und, et
taewast luidne kiik kabe hõbedase kõie otsas maha ripub.
Kõie otsad olid ülemel kumbki ühe tähe küljes kiini; kiige
peal aga istus üks ülisena printses ja kiikus nii kõrgele, et
kiik ilka taewast maani ja maast jälle teise kõlge toemani
lendas. Igaford kui kiik maa lähedalt mööda lendas, plah-
utas kiiklaja rõõmu pärast kasi ja wiskas Jürile ühe roosi
kätte. Aga hõltselt latsesid kõied ja kiik lendas printses-
siga kaugele sinise taewa sisse ilka ja ilka edasi, kuni Jüri
teda enam ei suutnud näha.

Sis ärgas Jüri unest, ja kui ta ümber waadas, nägi
ta enese kõrwal weskiliwi peal suure hulga roosililled.

Teinepäew jäi ta sealsamas jälle magama ja nägi seda-
sama und. Argates jällegi ta roosililled seal. — Nii iga
päew terve nädal läbi.

Sis mõtles ja mõistis unenägija, et sel unenäol ilka
midagi tõstis tähendusit wõi põhja peab olema, sest et ta ilka
jedasama und oli näinud. Ta pani kodus usse lullu ja läks
printsessi taga otsima.

Kui ta juba mitu päewa oli rändanud, nägi ta kaugele
üht maad, kus pilwed alla rippusid kuni maapinnani. Ta
hakas nüüd sinapoole läbku edasi minema, juhtus aga ühte
suurte metsa. Metas kuulis ta hõltselt hädaldamist ja hoi-
gamist. Ja kui ta selle paiga poole edasi tõttas, nägi ta
üht auusapälist hõltsi juuste ja habemega wanameest maas
ja tema rinnul põlwili kaks inetumat alasti meest, kes
teda püüdisid ära käägistada. Ruttu waadas Jüri, kust
ta mingit sõjariista kätte saaks karmata, millega mõrtsukatele
walu mõiks anda. Kuna talle aga midagi kohaist abinõuu
sima ei puutunud, murdis ta surmahirmus ruttu ühe tugwa
puuotsa maha. Aga waata imet, niipea kui ta selle oli kätte
wõtnud, muutus puuots tugwaks odaks. Sellega tormas ta
nüüd kobe kurjategija kallale, nii et nad huludes wanamehe
lahti lastisid ja metsa põgenesid.

Nüüd aidas Jüri auusa wanakese jalule, trööstis teda
ja küsis, miks need alasti mehed tema elu kallale tikkunud.

Wanake jutustas, tema olla unenägude kuningas ja juht-
unud teelt natuke kõrwale sammuma oma kõige suurema
waenlase, tõkse-oleku kuningaga riiki. Niipea kui tõkse-oleku
kuningas teda märganud, saatnud ta kaks teenrit teda warit-
sema, et nad teda wagaiks tehku.

„Kas ja siis tõkse-oleku kuningase luidagi meelehaiget
oled teinud?“ küsis Jüri.

„Jumal hoidku!“ wastas teine. „Aga tema on üseüldse
wäga tige; see on juba tema loomu sees, ja nimelt mind
wihtab ta just kui pattu.“

„Aga need mehed, teda ta sinu kannule saatnud, olid
ju ihu alasti!“

„Jah, päris ihualasti. See on nõnda mooduks tõkse-
oleku maal. Kõik rahwas on seal alasti, niisama ka nende
kuningas, ja nad ei hääne sugugi. Hoopis pärdil rahwas!“